

ГОЛОС МУЧЕНИКІВ

КВІТЕНЬ, 2025

МОЛИТОВНИЙ СПИСОК —
СІМ'Я В ХРИСТІ

ВДОВА ПОЛАЙН АЙЯД
ІЗ ГАЗИ

СЬЮЗАН ІЗ УГАНДИ

ВДОВА, ПАМІ ХА ВАН
ІЗ В'ЄТНАМУ

ВСЕСВІТНІЙ
МОЛИТОВНИЙ
ЩОДЕННИК

НАША СІМ'Я ДЛЯ ВІЧНОСТІ

50 1 Як
Ісуса
колінам, і
теса.
2 З вели
братья мо
ним спок
пробуванн
піння; 4 те
досконалу
коналі в у
недоліку. 5
не вистачає
силь у Бога
й без докор
6 Але нехай
трохи не с
хто сумнів
морської хв
і розвіває. 7
одина оде
спода. 8 Д
Сійка на вс
9 Нехай хв
ний своєю в
— смиренням
йде, як цвіт т
сонце, настає

Глава 1. [2] Д
[3] 1 Пет. 1. 7.

ДЕ ВОНИ ЗАРАЗ?

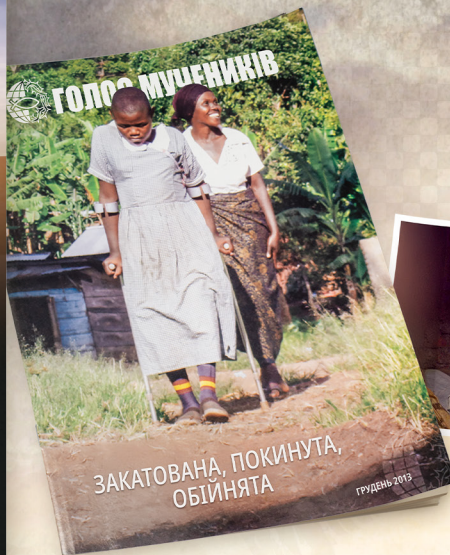
Цього місяця ми раді представити кілька підбадьорливих статей із рубрики «Де вони зараз?», у яких ми ділимося новими свідченнями, про які вперше розповіли кілька років тому. Незалежно від того, чи знайомі ви з цими дорогоцінними віруючими, чи ні, ви матимете благословення побачити, як Господь діє в їхньому житті протягом багатьох років.

Чоловік Полайн прийняв мученицьку смерть більше 17 років тому, Сьюзан побили і замкнули в комірчині на 6 місяців, коли їй було 11 років, а пастор Ха Ван провів більше 11 років за ґратами за проповідь Євангелія серед в'єтнамських племінних груп.

Читаючи їхні історії на наступних сторінках, ви помітите, що, хоча ці віруючі пройшли через надзвичайно складні обставини, вони мають глибоке відчуття Божої присутності й турботи. Вони також розуміють, що є частиною вічної всесвітньої сім'ї Христа, яка молиться і піклується про них.

УГАНДА

УГАНДА

ПОВЕРНЕННЯ ДО ЖИТТЯ СУХИХ КІСТОК

Через десять років після звільнення від жахливого насильства з боку свого батька-ісламіста в Уганді, Сюзан Ітунгу знайшла надійний притулок у Тілі Христа.

Понад 10 років минуло відтоді, як Сюзан Ітунгу була врятована з темної, тісної комірчини, куди батько замкнув її після того, як його побої не змогли загасити її віру в Христа.

Знуцання почалися в 11 років, коли вона прийняла хрещення як християнка. Батько бив її, погрожував життю і врешті-решт зачинив помирати в темряві. Брат Сюзан час від часу таємно давав їй смажені банани й трохи води, але минуло майже пів року, перш ніж у вересні 2010 року влада дізналася про знущання й звільнила Сюзан.

Хоча 85 % населення Уганди – християни, ісламський екстремізм зростає, і ті, хто залишає іслам заради християнства, часто стикаються з фізичним насильством із боку членів сім'ї. Вкрита роз'ятреними ранами, страждаючи від невилікуваної малярії і вагою всього 24 кілограми, Сюзан була настільки слабка, що її кістки стали крихкими й припинили рости. Перший рік на волі вона провела в лікарні й відтоді перенесла 13 операцій, щоб виправити пошкодження, завдані її тілу. Вона все ще пересувається на милицях, але її перспективи і погляд на життя тепер зовсім інші, ніж тоді, коли вона вперше покинула батьківський дім.

«Я відчуваю себе такою щасливою, — сказала вона під час нещодавньої розмови з працівником «Голоса мучеників». — Відтоді, як я стала віруючою й зі мною почало все це відбуватися, й опісля [під час госпіталізацій], я не знала, чи зможу коли-небудь вилікуватися чи повернутися до школи. Але... Я можу озирнутися назад і побачити, що Бог завжди був поруч зі мною і я ніколи не була самотньою. Тому я знаю, що, що б не сталося в майбутньому, Бог допоможе мені».

Одним зі способів, яким Він допоміг, було те, що Бог послав їй християнку на ім'я Дреда Бірра, або «мама Дреда», як називає її Сюзан. Коли Дреда почула про ситуацію Сюзан після її звільнення з поневолення, вона зрозуміла, що Господь кличе її допомогти цій молодшій сестрі у Христі. Вона присвятила себе турботі про Сюзан і прийняла її як частину своєї сім'ї.

Одна християнка, яка бачила Дреду зі Сюзан у лікарні, розповіла про них у місцевій церкві. Інформація про них поширювалася, відтак християни

Віра і радісний дух Сюзан свідчать про Божу роботу в її житті

почали приносити їжу й допомагали оплачувати лікарняні рахунки Сьюзан. Всесвітнє Тіло Христове також допомогло сплатити за навчання дівчини й надало необхідні речі для підтримки Сьюзан і Дреди.

Інколи Сьюзан сумнівалася, чи зможе вона жити «нормальним» життям, але знайомство з хорошими друзями у хорошій школі дуже допомогло їй у цьому. «Були часи, коли я хворіла або відновлювалася після операцій, і тоді я пропускала роки навчання в школі, — розповідає Сьюзан, — я думала: "Ну ось, я не така, як усі, і ніколи не пристосуюся до життя"».

Сьюзан думала кинути школу, але любов до навчання змусила її продовжувати. Зараз вона закінчила 11-й клас і планує своє майбутнє. Вона думає, що, можливо, захоче стати журналісткою.

Коли працівники «Голосу мучеників» уперше зустріли Сьюзан, їх надихнула її сильна віра й позитивний дух, але під час останнього візиту вони помітили ще більші зміни. «Такою радісною і здоровою я її ще ніколи не бачив, — сказав один зі служителів. — Якби ви не знали її історію, ви б ніколи не подумали, що вона могла пережити те, що з нею сталося. Це дивовижне свідчення не тільки вірності Сьюзан і Дреди, а й, найперше, вірності Господа».

Окрім надання медичної допомоги, появи друзів-християн та підтримки в повсякденному житті, Сьюзан побачила вірність Господа і в несподіваному випадку, коли нерозкаяний батько назвав перехід з ісламу в християнство причиною її страждань, але Сьюзан відшукала в собі сили подивитися йому в очі й, врешті-решт, пробачити йому.

В'ЄТНАМ

ПОКОЛІННЯ ВІРИ

Пастор Ха Ван зазнав ув'язнення і поневір'янь у В'єтнамі, але залишив у спадок християнських учнів із глибокою і непохитною вірою.

Серед пасторів В'єтнаму Ха Ван має майже легендарний статус за свою мужність та наполегливість. Євангелісти та вчителі Біблії у віддалених провінціях знають його ім'я і досі використовують його методи, щоб донести Євангеліє до своїх громад.

Але для своєї дружини Хієн він був просто терплячим, працюючим, люблячим партнером і співробітником, який смиренно проголошував Добру Новину Христа. Нещодавно, розмірковуючи про свій шлюб, вона всміхнулася, згадуючи його неортодоксальне залицяння.

Коли Ха Ван 1973 року прибув до району Хієн молодим євангелістом, згодом влада помітила його служіння й заарештувала — це був перший із багатьох арештів за майже пів століття служіння Господу. Будучи підлітком, Хієн передяглася як в'єтконгівець (комуністичний партизан) і пробралася до місцевої в'язниці, щоб звільнити Ха Ван. Утеча з в'язниці стала початком партнерства у шлюбі та служінні, яке тривало до кінця їхнього життя.

Батько Хієн, перший відомий віруючий у своїй етнічній групі, а також перший пастор у своєму селі, виховав її та всіх її братів і сестер у християнській вірі. З раннього дитинства вона знала, що йти слідом за Христом у В'єтнамі, будучи людиною з племені, було нелегким шляхом. У перші роки після війни зі Сполученими Штатами комуністичний уряд придушував християнство по всій країні. Найжорстокіше вони поводитися з племінними групами, багато з яких підтримували американські війська, відтак їх вважали нелояльними до комуністичної справи.

«Бувають моменти, коли я просто дивлюся на нього і злюся, — сказала вона, — але потім я зупиняюся і згадую, що повинна пробачити йому». Сьюзан було не легко, особливо під час сильного болю, але прощення принесло їй свободу іншого гатунку. Вона хоче шанувати свого батька, попри насильство з його боку.

«Моменти [гніву] можуть настати, — каже вона, — але я знаходжу підбадьорення, щоб зберегти стосунки. Я не можу прожити жодного дня, не думаючи про свого батька, і я постійно молюся за нього».

Сьюзан любить вивчати Біблію з друзями, і вона відчуває особливий зв'язок із духом тексту 37-го розділу Книги пророка Єзекіїля, де пророк бачить долину, повну сухих кісток. «Там сказано про те, що сухі кістки повертаються до життя, — каже вона. — Це те, про що я молюся, щоб Господь зробив для мене фізично, і це те, що Він уже зробив для мене духовно». На Сьюзан чекає ще одна операція, і дівчинка сподівається, що вона буде останньою. Цього року вони з Дредою були радісно здивовані подарунком від всесвітнього Тіла Христового — невеликим будинком. Він розташований поблизу школи Сьюзан, віддалік від дороги — там спокійно і безпечно.

«Коли я почула, що для нас побудують будинок, я була приголомшена, — сказала Дреда, сміючись. — Коли я розповіла про це своїй родині, вони сказали: "Бог добрий!". Тож тепер усім кортить побачити Сьюзан тут. І ми будемо танцювати зі Сьюзан у цьому будинку! Все, про що ми молилися, Бог зробив. У мене радість у серці, я ледве можу говорити від радості!»

«Голос мучеників» почав служити Сьюзан 2013 року, і того ж року ми вперше розповіли її історію.

Дитяче служіння було основним напрямком церковного зростання з часів війни у В'єтнамі

Біблії у В'єтнамі легальні, але комуністична влада обмежує євангелізацію і поклоніння

У перші роки їхнього шлюбу, після війни у В'єтнамі та захоплення влади комуністами, провести будь-яке християнське богослужіння чи проповідь було надзвичайно складно. Але Хієн і Ха Ван знайшли спосіб збирати дітей на біблійні уроки і з часом проводили заняття, у яких брало участь до 30 дітей.

Ха Вана неодноразово заарештовували, іноді всього на кілька днів, а іноді на набагато довші терміни. Двічі він був ув'язнений майже на три роки, а загалом за проповідь Євангелія серед в'єтнамських племінних груп служитель провів за ґратами понад 11 років.

Під час кожного ув'язнення чоловіка, незалежно від того, чи йшлося про дні чи про роки, Хієн знаходила способи піклуватися про їхню сім'ю, продовжуючи викладати біблійні уроки місцевим дітям. Коли їжі не вистачало або коли у неї не було достатньо грошей, щоб відвідати Ха Вана у в'язниці, вона довіряла Богові, що Він задовольнить її потреби. І Його забезпечення іноді приходило через дітей, яких вона віддано навчала.

«Хоча діти були маленькими, — сказала Хієн, — вони знали, як давати». Вона згадує один випадок, коли їй потрібно було 30 000 донгів (близько 5 доларів на той час), щоб купити їжу для Ха Вана у в'язниці, і це здавалося непосильною сумою. «Я могла тільки стати на коліна, волати до Бога й просити його про допомогу, — сказала вона. — Бог відповів на мою молитву через дітей». 30 дітей збрали саме те, що їй було потрібно, і віддали їй.

Цей дитячий клас перетворився на найбільшу церкву в провінції, яку зараз регулярно відвідують понад 600 дітей. Але вплив Ха Вана поширився ще далі.

Крім того, що він з радістю ділився Євангелієм із іншими ув'язненими у в'язниці, він та інші християнські лідери розробили бачення того, як нести Євангеліє іншим племінним групам, навчаючи і дисциплінуючи їх, щоб вони могли витримати переслідування та виховати ще більше учнів.

Їхня модель служіння мала значний вплив на весь В'єтнам. Під час дворічної навчальної програми студенти повинні поділитися Євангелієм зі 100 людьми, перш ніж перейти на другий рік навчання. Ця практична робота на місцях гарантує, що вони зможуть застосувати те, що вони дізналися про євангелізацію під час першого року навчання. Після закінчення навчання більшість студентів беруть на себе роль лідерів і вчителів у своїх церквах. Зараз заняття проводяться по всій країні, що потужно змінює церкви та громади.

«Бог використав мого чоловіка в дуже особливий спосіб, — каже Хієн. — Зіткнувшись із багатьма викликами у своєму служінні Богові, він не здався і не зневірився. Він служив Богу до останнього подиху».

Ха Ван помер 5 червня 2021 року, після того як страждав від усе складніших проблем зі здоров'ям і затяжної останньої хвороби. Коли здоров'я почало його підводити і він потребував лікарняного догляду, Ха Ван служив іншим пацієнтам у лікарні. Його син Еммануель згадував, що одного разу батько переконав лікарів дозволити йому вийти з лікарні, щоб провести богослужіння. Зібравшись із силами, щоб проповідувати в той день, після служіння він повернувся в лікарню, щоб продовжити лікування.

Його пристрасть розповідати іншим про любов Христа ніколи не згасала, навіть коли він наближався до смерті. Одного разу після перебування в реанімації після зупинки серця він звернувся до свого сусіда по палаті й процитував вірш із Євангелія від Івана 3:1. «Якщо ти повіриш в Ісуса сьогодні, — сказав цей пастор чоловікові, — Він врятує тебе».

Наполегливість Ха Вана у вірі протягом багатьох років ув'язнення і поневірянь під гнітом комуністичного уряду залишила по собі довготривалу спадщину. Його син, Еммануель, тепер служить у церкві, яка виросла з дитячих біблійних класів, і часто відвідує інші села, щоб ділитися Євангелієм із племенами, які практикують поклоніння предкам.

«Він залишив нам добре ім'я, — говорить Еммануель про свого батька. — Він не залишив нам багато грошей чи майна, але він залишив нам добре ім'я і добру репутацію. Щоразу, коли ми переїжджаємо з місця на місце, люди знають його, цінують, поважають і дуже люблять. Він був хорошим прикладом для наслідування».

Хієн продовжує навчати дітей і настановляти інших у дитячому служінні, яке залишається близьким її серцю. Її три доньки також є членами церкви, і вона любить проводити час у молитві з іншими жінками.

«"Я з вами повсякчас", — цитує Хієн слова з Євангелія від Матвія 28:20. — Це [Божа] обіцянка, якою я тримаюся. У наших найбільших труднощах Він усе ще з нами. У своїй плоті ми відчуваємо слабкість, але Бог ніколи не змінюється».

«Голос мучеників» співпрацює з сім'єю Ха Вана з 1995 року.

ГАЗА І ЗАХІДНИЙ БЕРЕГ РІЧКИ ЙОРДАН

ВІДКИНУТИ ТУРБОТИ ЗАРАДИ СЛУЖІННЯ

Чоловік Полайн Аїяд був убитий у Газі 17 років тому за свою християнську віру. Сьогодні Полайн служить удовам на Західному березі річки Йордан в умовах війни, яка загрожує решті членам її сім'ї в Газі (це інтерв'ю було проведене ще до припинення вогню у Газі).

Полайн Аїяд не боїться говорити про те, що відчуває. «Я не дуже добре почувуюся, — сказала вона нещодавно. — Ситуація, у якій ми живемо, дуже складна». Полайн боїться за свою велику родину, яка знайшла притулок у церкві в Газі, де точаться бої між Армією оборони Ізраїлю та терористичною організацією ХАМАС.

«Вони в небезпеці, — сказала вона. — Ідеться про моїх батька та матір, [її] брата і його сім'ю, а також двох моїх рідних братів і сестер із їхніми сім'ями. Усі вони живуть в одній кімнаті». Її тринадцять членів сім'ї, зокрема й 75-річні батьки, сплять на матрацах на підлозі й щодня намагаються знайти їжу і ліки. Вони живуть під постійним шумом вибухів, а поруч гинуть люди.

Як християни, члени її сім'ї могли б розглянути можливість утечі з Газі через Єгипет, але це занадто небезпечно. Вона розповіла, що одну сім'ю, яка покинула церкву, було вбито під час спроби дістатися до кордону.

«Я нічим не можу допомогти своїй сім'ї, — зі сльозами на очах сказала Полайн. — Усе, що я можу зробити, — це просто молитися». Витираючи сльози, Полайн промовила, що вірить, що молитва і захист Господа збережуть життя її сім'ї.

Руйнування інфраструктури та відсутність електроенергії в Газі ускладнили зв'язок із її родиною. Коли Полайн вдається поговорити з ними, її приголомшує їхнє становище. «Часто я навіть не можу приготувати їжу, — каже вона. — Коли я знаю, що моя сім'я не має жодного шматка хліба, мені важко навіть готувати й бачити їжу».

Проте Полайн знаходить способи продовжувати жити, так само як вона це робила, коли її чоловіка Рамі було вбито багато років тому. Рамі Аїяд працював менеджером єдиного християнського книжкового магазину в Газі; магазин був служінням Біблійного товариства Газі. Увечері 7 жовтня 2007 року Рамі викрали, коли чоловік виходив із книгарні. Він устиг зробити останній телефонний дзвінок Полайн незабаром після викрадення, але це був останній раз, коли вона чула про нього. Його тіло знайшли наступного ранку.

Смерть Рамі спустошила Полайн, яка на той час була вагітною. Вона боролася з глибоким горем, але за кілька років Господь допоміг їй пробачити тим, хто вбив її чоловіка.

Полайн ділилася своїм шляхом до прощення на християнських конференціях та в засобах масової інформації, і її діти чули це багато разів. «Вони виростили з умінням прощати, — говорить вона про своїх трьох дітей-підлітків. — Ми не шукаємо помсти. Я завжди говорила їм, що ми любимо цих людей».

Після смерті Рамі Полайн із дітьми переїхала з Газі на Західний берег річки Йордан. Дорослішання без батька було важким випробуванням для дітей, особливо для старшого сина Полайн Джорджа, який нещодавно закінчив середню школу. «Він більше відчув смерть батька, тому що йому було вже майже три роки [коли помер Рамі]», — каже Полайн.

Джордж регулярно проявляв гнів у школі, особливо бачивши, як інші учні спілкуються зі своїми татусями. А ще з ним було важко на християнських конференціях, де вона регулярно виступала. «Пізніше я дізналася, що їм не подобається [відвідувати конференції], — розповідає Полайн про дітей. — Їм не подобається бути серед сімей, тому що вони відчувають, що чогось не вистачає — однієї частини в нашій сім'ї не вистачає».

Зовсім недавно Полайн сказала, що Бог зцілює серця її дітей. «Я завжди молилася за своїх дітей, — сказала вона, — Бог доторкався до кожного з них по-особливому й допомагав упоратися зі своїми проблемами».

Серце Джорджа було глибоко зворушене два роки тому під час молодіжної конференції. На цьому заході він повністю присвятив своє життя Христу, відчувши, як Господь кличе його до служіння. «Ми змогли побачити диво, яке сталося в його житті, особливо в навчанні, — сказала Полайн. — Його покликання змінило й зцілило його життя».

Деякі члени сім'ї Полайн залишаються в Газі, де їм загрожує конфлікт, що триває й досі.

Але Полайн хвилюється за Джорджа щоразу, коли він виходить за двері їхнього будинку. Хоча на Західному березі безпечніше, ніж у Газі, лише Полайн та двоє її молодших дітей, Віссам і Сама, мають посвідки на проживання від ізраїльського уряду. Джордж, який був старшим і перебував в іншій правовій категорії на момент оформлення документів, не отримав дозволу на проживання на Західному березі. Без нього ізраїльська влада може відправити Джорджа назад до Газі, незважаючи на тривалу війну. Ізраїльський уряд також відмовив Джорджу в дозволі відвідувати біблійну школу за кордоном, чого він дуже хотів.

Полайн попросила молитися за те, щоб Джордж отримав посвідку на проживання і дозвіл на виїзд, а також за те, щоб усі її діти ходили з Господом і виконували Його наміри щодо них.

Вона також благала молитися за 15 вдів, з якими вона зустрічається в місцевій церкві. «Є так багато викликів, коли я служу вдовам, — сказала вона. — Ситуація, у якій ми живемо, — це ситуація війни, і багато жінок, яким я служу, втратили роботу. Їхні діти втратили роботу».

Полайн молиться разом із жінками і зі співчуттям слухає, як вони діляться своїми історіями. «Вони плачуть, — каже вона, — їх торкається Дух Божий, і вони йдуть додому трохи підбадьорені».

Однак вона визнає, що служіння вимагає особистої жертви. «Я маю додатковий тягар, — каже вона. — Але я повинна служити незважаючи на те, через що проходжу. Іноді я кажу їм: "Я не можу вам служити", але не хочу зупинятися. Коли ми зустрічаємося, Бог благословляє їх».

Полайн ніколи не очікувала, що стане служителькою вдовам, але Господь поклав їх на її серце всього через рік після вбивства її чоловіка. У жовтні 2008 року їй зателефонувала сестра й повідомила, що помер чоловік подружки її дитинства.

«У ту мить я відкинула вбік весь тягар своїх страждань і весь свій біль, — розповідає Полайн. — Я просто негайно пішла до своєї подружки». Під час їхньої зустрічі вона поділилася Євангелієм і зробила все можливе, щоб утішити подружку, хоча сама Полайн усе ще горювала й ще не була готова пробачити вбивцям Рамі.

«Я взяла своїх маленьких дітей, — згадувала вона, — і поїхала до неї: у неї теж були маленькі діти. Я не знала, що Бог готує мене до служіння вдовам».

Полайн сподівається, що одного разу зможе допомогти вдовам у Газі та поділитися з ними історією про те, як Христос привів її і її сина Джорджа до прощення і миру.

«Моя віра в Христа і Бога не змінилася, — сказала вона. — До сьогоднішнього дня я вірю у вірш, який дав мені Бог: «Тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре».

Полайн просить всесвітнє Тіло Христа молитися за мир в Ізраїлі, зокрема й на Західному березі річки Йордан та в секторі Газа. «[Моліться], щоб був справедливий мир і праведний мир для всіх, тому що ми потребуємо такого миру», — сказала вона.

Оскільки бойові дії тривають, а члени її сім'ї в Газі залишаються в небезпеці, Полайн сказала, що інколи вона бореться зі страхом. Але її тривоги не заважають їй служити іншим.

«Я намагаюся відкласти ситуацію своєї сім'ї, щоб служити цим жінкам, — сказала вона. — Незважаючи на весь біль і всю несправедливість, яку ми бачимо навколо, я вірю, що у Бога є призначення для кожного з Його дітей».

«Голос мучеників» почала служити Полайн 2013 року; тоді ж ми вперше розповіли її історію.

Після більш ніж трьох десятиліть спільного служіння пастор Морріс і його дружина Кабіна продовжують ділитися любов'ю Христа і надавати допомогу щоразу більшій кількості внутрішньо переміщених осіб Судану.

Коли Морріс прогулюється табором, де мешкає понад 24 000 переміщених суданців, його зустрічають як улюбленого дядечка, якого не бачили багато років. Коли жінки і діти виходять зі своїх крихітних будиночків, зліплених із соломи і палиць, пастор тепло вітає їх, розповідаючи про майбутнє роздавання допомоги. Потім, серед вибуху балакучого збудження, раптово з'являється якась жінка, щоб відновити їхню давню дружбу.

«А, вона пам'ятає мене ще з колишніх часів», — сміється Морріс. Під «колишній» мається на увазі час, коли жінка приходила до Морріса і його дружини Кабіни в їхній сусідній будинок по допомогу. Морріс і Кабіна вже три десятиліття допомагають людям у регіоні Нубійських гір у Судані. Розташовані в основному в штаті Південний Кордофан уздовж кордону з Південним Суданом, гори Нуба є домом для кількох християнських племінних груп у країні, яка на 50 % складається з мусульман-сунітів.

Багато нубійських християн пізнали Христа через спадщину християнських місіонерів, які прибули в цей регіон на початку 1900-х років. Сьогодні цей регіон є переважно християнським і переважно автономним; він має власний уряд і сили оборони. Регіональні сили воюють із урядовими військами Судану з 1980-х років, оскільки деспотичний ісламський уряд намагався викоринити християн із регіону.

15 квітня 2023 року два ісламістські генерали, які змагаються за контроль над країною, розпочали жорстоку громадянську війну в столиці країни, Хартумі. Під час боїв, що точилися в місті, християни стали особливою мішенню. «Почастішали випадки вбивств християн із корисливих мотивів», — сказав один із християнських служителів.

Попри труднощі своєї роботи, Морріс і Кабіна прагнуть ділитися Доброю Новиною зі своїми сусідами-переселенцями.

Сотні тисяч суданців, серед яких багато християн, покинули Хартум та інші частини Судану, сховавшись від боїв у горах Нуба. Місцеві чиновники кажуть, що понад 700 000 людей заповнили табори для внутрішньо переміщених осіб (ВПО) у регіоні, який за розміром дорівнює американському штату Джорджія. Тисячі людей звели хисткі хатини в полі за будинком пастора Морріса, і їх щодня прибуває все більше.

Християнка на ім'я Халіма втекла з Хартума з трьома дітьми після того, як її брата вбили одне з протидіючих угруповань. Зараз вона бореться за виживання, а голод є реальною загрозою через війну й нещодавню посуху. «У нас нічого немає, — каже вона. — Ми їли це листя».

Коли переселенці прибувають до табору, вони часто звертаються по допомогу до будинку Морріса і Кабіни, що стоїть неподалік. «До нас приходять щоразу більше людей», — каже Кабіна.

«Ми маємо не так багато, але ми ділимося з ними тим невеликим, що маємо». Чашка води — це іноді єдине, що вона може дати тим, хто з'являється на її порозі.

Але Кабіна також намагається вказати людям на вічну надію. «Я кажу, що не маю достатньо, щоб дати вам, але наголошую, щоб ви поклалися на Бога, — каже вона. — Бог — це те, що вам потрібно. Бог вірний. Він дасть вам, як сказано в Біблії, бо Він дає їжу навіть небесним птахам».

Морріс і Кабіна допомагали іншим протягом свого 33-річного шлюбу.

Іноді це означало втішати тих, хто втратив членів сім'ї під час бомбардувань ісламістським урядом Судану. За ці десятиліття Кабіна відкрила свій дім і своє серце для численних сиріт, які втратили батьків через обстріли. А Морріс у дитинстві бачив, як під час бомбардування його школи загинуло кілька друзів, тож він розуміє емоції, які переживають багато його нових сусідів.

Незважаючи на страждання і смерть, спричинені бомбардуваннями, які все ще час від часу націлені на нубійські села, Морріс простягає руку допомоги мусульманським суданським солдатам, які потрапили в полон до сил оборони регіону. Однак його служіння серед ворожих бойовиків викликає суперечки, і навіть один із його синів не схвалює його. «Чому ти допомагаєш цим людям, які нас бомбардують?» — запитав його син.

«Я кажу йому, що це з любові до Ісуса, — пояснив Морріс. — Він наказав нам допомагати людям, які нас переслідують, а також любити їх».

Морріс також служить головним капеланом у християнському госпіталі, розташованому неподалік, який часто опікується пораненими під час бойових дій. Але найнагальнішу потребу вони з Кабіною бачать у розкинутому таборі для вимушених переселенців, який простягається на багато миль за межами їхнього подвір'я. У таборі є лише одна водна свердловина, і люди чекають годинами, іноді цілу ніч, щоб наповнити свої пластикові глечики.

«Вони просто шукають, що можна поїсти і попити, — каже Кабіна. — Ми також ділимося з ними посланням надії і розповідаємо про Божу любов».

Кабіна каже, що робота виснажує їх емоційно і фізично. «[Коли] я прагну послужити, але мій будинок повний і я втомилася від цих людей, які постійно приходять, ...я прошу Бога оновити моє серце любов'ю», — сказала вона.

Бог був вірним у тому, щоб повернути подружжю співчуття до незнайомців і дати їм сили продовжувати своє служіння, але робота може бути непосильною і пов'язаною з душевним боєм. Кількома днями раніше в таборі загорілося кілька помешкань, унаслідок чого загинуло двоє маленьких дітей.

«Кожен буде травмований тим, що відбувається, — сказав Морріс. — Є люди, які плачуть, іноді навіть запитують: "Що тут відбувається, Боже?"».

Подружжя намагається заспокоїти тих, хто страждає. «Ми говоримо людям, що Бог усе контролює, Бог усе знає, — каже Морріс. — Бог любить нас саме в таких обставинах».

За допомогою «Голосу мучеників» Морріс забезпечив людей у таборі брезентом, аудіо-Бібліями та іншими матеріалами. Соккарі, 50-річна християнка з дванадцятьма дітьми, втекла з Хартума відразу після початку

Суданські діти збираються в будинку Морріса і Кабіни, які служать тисячам християн, переміщених унаслідок громадянської війни в Судані

війни. Її родич загинув у боях, і вона чула, що дівчат гвалтують, а хлопців змушують брати участь у бойових діях.

Соккарі, яка не може припинити думати про жахіття, свідком яких вона стала в Хартумі, вдячна за аудіо-Біблію, яку подарував їй Морріс. «Я раніше молилася, — сказала вона. — Я знаю, що Бог захищав нас протягом усього нашого шляху, але досі мій розум не заспокоївся. Біблія допомагає мені залишити ці погані думки і вкладає Слово Боже в моє серце».

Морріс і Кабіна присвятили себе поширенню Божого Слова та проголошенню Його Доброї Новини. Вони просять християн по всьому світу молитися, щоб їхні сили відновилися, щоб у Судані настав мир і щоб Бог забезпечував необхідним безліч переміщених християн, яким вони служать.

«Я знаю, що Бог дав мені це служіння, — сказала Кабіна, — і я з Ним. Він допомагає мені виконувати цю роботу».

«Голос мучеників» уже багато років спілкується з Моррісом і Кабіною. Уперше ми розповіли їхню історію 2015 року.

Сотні тисяч суданців знайшли притулок у таборах для внутрішньо переміщених осіб із 2023 року, коли в Хартумі спалахнула громадянська війна

